

Hi ha havia una vegada una família de pagesos que vivia enmig d'una vall creuada pel Hang Shan, un riu d'aigües netes i plenes de peixos. Estava envoltada de muntanyes. Era un lloc acollidor separat de la resta del món per muralles de roques.

Lin-Txung, que és com es deia el pare de família, era un home treballador, molt tenaç en la feina. La seva dona, la Txung-Lin, se sentia molt feliç en companyia d'en Lin-Txung i dels seus quatre fills, tres nois i una noia, tots ben forts i guapos.

En Lin-Txung havia d'anar sovint a la ciutat per vendre fruites i verdures. També havia de resoldre assumptes molt importants al palau del mandarí, que era el governador que exercia de senyor, de jutge i de policia dels seus súbdits. Allà hi havia d'anar sovint per resoldre els seus negocis.

—Massa sovint! —es queixava.

I per què l'empipava tant anar-hi?, pensareu. Doncs perquè el bonàs d'en Lin-Txung es veia obligat a recórrer una i altra vegada el camí penós i rocós per pujar les muntanyes, i després baixar-les fins a arribar a la ciutat. De manera que les muntanyes es convertien en un mur de separació, en comptes de ser la formosa corona que feia tan bonica aquella vall. «Si no hi hagués aquestes muntanyes tan altes...!», repetia una i mil vegades.

Fart ja de tantes caminades i de tant perdre el temps, un vespre va reunir tota la seva família i els va dir:

—Estimada Txung-Lin, estimats fills, estimada filla, heu escoltat més de mil vegades les meves queixes. Fa molt de temps que em ronda pel cap aquesta idea atrevida. Hauríem de moure les muntanyes.

—Moure les muntanyes, pare? Això és impossible. Com mourem les muntanyes?

Esforç

El babau per-severant mou muntanyes

—Vull dir —va explicar en Lin-Txung— que hauríem d'aplanar la muntanya, obrir un camí. Seria com si haguéssim mogut la muntanya de lloc.

Ja s'havia fet fosc i la seva família continuava sospesant els pros i els contres del projecte d'en Lin-Txung. Finalment, convençuts per les seves paraules i el seu entusiasme, la dona i els quatre fills estigueren d'acord amb ell, i tots plegats van posar fil a l'agulla. Pals, aixades i aixadells; pics i barres de ferro; cabassos i canastres; pales i rastells... tot era útil per a una empresa tan laboriosa. Quanta suor, quants esforços! Però els beneficis que els reportaria pagarien la pena. La roca es resistia amb la mateixa tenacitat amb la qual treballaven els camperols. El camí s'obria pas lentament. Semblava que tant d'esforç produïa un fruit escàs, molt escàs.

Fun-Lu era un camperol que vivia a la mateixa vall. Era un home senzill i sincer, observava la feina de la família Lin-Txung. No se'n sabia avenir en veure, dia rere dia, el tràfec de tots ells, els seus esforços titànics. Finalment, aprofitant uns instants de descans en els quals en Lin-Txung recuperava forces, en Fun-Lu se li va acostar i li va dir amb un aire sorneguer:

—Bon veí, sé que ets un home intel·ligent i com cal. Conec la teva tenacitat i la teva força de voluntat; també em consta l'amor que professes a la teva família, i que per res d'aquest món no els faries cap mal. Precisament per tot això, em meravella que a la teva edat, i amb el teu bon judici, els hakis abocat a una empresa tan desmesurada. No t'ofenguis, bon veí, però em sap greu haver de dir-te que no em sembles intel·ligent, sinó babau i imprudent, obsessionat en una tasca impossible.

En Lin-Txung es va eixugar la suor del front amb un mocador i es va posar bé el barret. Va restar pensarós durant una bona estona, buscant en el seu cor les millors paraules per respondre a en Fun-Lu. Al final, va sospirar, va mig acluclar els ulls com si mirés cap a un futur llunyà i a poc a poc va pronunciar aquestes paraules sàvies, mesurant-les d'una en una:

—Fun-Lu, bon veí meu. No m'ofenc pel que m'acabes de dir, perquè conec el teu afecte cap a mi i la meva família. Sé molt bé que ja sóc gran, gairebé un vell, i que les meves forces s'afebliran cada dia que passi. He començat una feina que no podré veure acabada, però tinc quatre fills. Els meus fills i la meva filla veuran els seus fills i filles al seu voltant, que seran els meus néts i nétes. Al seu torn, aquests es multiplicaran fins a construir un poble que omplirà tota la vall del Huang Shan. Continuaran gratant el vessant de la muntanya i la venceran. És a dir, la vencerem!

En Fun-Lu va assentir amb el cap i se'n va anar a poc a poc.

Conte popular xinès